Вийде дівчина, буде дивиться,
Довго здивовано буде гадать,
Чому це кружляє над хатою птиця,
Кружляє, кружляє і не сіда.

Як розхвилюється в дівчини серце!
Повітря запахне дощем і житом.
Буде веселку, жартуючи, серпень
Над селом і над полем котити.

І знову надвечір дівчата з докором
Про нього на вигоні тихо шепочуть:
— Дивись, повернувся із армії гордим,
До нас і підходити навіть не хоче.

Стоїть несполохана тиша синя.
І як розказать, що не вмерла війна,
Що юність обпалена чорним промінням,
Про яке тільки в книгах читала вона?

І над нею, над Олею, птиця в неспокої
Кружляє, кружляє і не сіда…
В обіймах греблі високої
Засинає в ставку вода.

І спокійні, спокійні зовпі,
Над селом, що натомлене спить,
Не витримують тиші зорі
І зриваються, щоб згоріть.

Дівочою піснею північ озветься,
Відлунить зітхання, чекання, красу.

І перепел в житі дозрілім жахнеться
І дужими крилами струсить росу.

А дівчині знову насниться
І вечір, і верби, і став, і вода,
І те, як щоденно над хатою птиця
Кружляє, кружляє, але не сіда.

1965

Текст наводимо по книзі Антологія української поезії (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, відавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.